

Відгомоніло верховіття гаю...

Сергій Єсенін

Відгомоніло верховіття гаю
Схвильованою мовою беріз,
І журавлі летять до небокраю,
Вітчизну покидаючи без сліз.

За ким тужить? Усі ми бідолахи,
Приречені лишати рідний дім
І в далечінь летіти, наче птахи,
За щастям поспішаючи своїм.

Стою один в задумі на рівнині,
А вітер журавлів несе у даль.
Веселу юність згадую, та нині
Нічого у минулому не жаль.

Не жаль життя розтраченої днини,
Не жаль з душі обірваних суцвіть.
В саду горить багаття горобини,
Хоча йому нікого не зігріть.

За чим тужить? Що в світі тільки гість я
І всохну восени, немов трава?
Як дерево на землю ронить листя,
Так я роню оці гіркі слова.

Якщо безжальний час згребе до краю
І скине їх, як мотлох, під укіс,
Тоді скажіть, що верховіття гаю
Відгомоніло мовою беріз.

Переклад Олександра Грязнова